

Всичко до време. И който не иска да разбере това, само огорчава последнитѣ дни на своя животъ.

— Какъ ти завиждамъ на спокойствието!

— И ти би го ималъ.

— Кога?

— Кога напуснешъ града.

— Че какво е виновенъ града?

— Неговата суетностъ, неговата жажда къмъ лекъ животъ, подхранватъ суетността въ душата и човѣкъ не може, срѣдъ негова шумъ и гнетъ, да долови човѣшкото въ човѣка. Той подхранва животното: пкъ животното дири вѣчни наслади. А който дири наслади, сатанински наслади, не може да се вживѣй въ онова, което е сжщината на живота,

— Правъ си. . . Сега като те слушамъ, намирамъ, че то е тъй . . . но представи си . . . менъ ми се иска да живѣя, да печеля и като видя смъртникъ — гледамъ да не съмъ тамъ. . . Ахъ, то е ужасно да гледашъ смъртникъ. кога ще го поставятъ въ гроба!

— Ела. поживѣй срѣдъ тия равнини; излѣзъ ноше, кога звездитѣ трепнатъ въ небето; кога севернякътъ запѣе и заплътаъ тъмнитѣ есенни мжгли, кога зазвѣни камбаната за вечерня. . . Ела тукъ поживѣй, както живѣй селякътъ — ще почувствувашъ, какъ тоя страхъ ще се прелѣй въ едно просветление: ще почувствувашъ, че смъртъта е нѣщо като животъ,

— Да, да! Интересни мисли, — продума Андрея, подпушилъ втора цигара. — Въ всѣки случай, азъ ти завиждамъ.

Тѣ млъкнаха, подадени на извикани мисли.

Петъръ Габара гледаше наоколо, какъ се спуща ведрата ношъ по мълкали полета; взираше се въ звездитѣ, които просвѣтваха тукъ тамъ: кжпѣще душата си въ бистритѣ мисли на своя спокоенъ умъ и чувствуваше, че той е човѣкъ.